

чули тѣзи думы — и са оплашили. Царь тѣ Туллъ далъ обѣщаніе да построи храмъ, въ честь на Страха и Ужаса, ако му са удаде да распространи страхъ и ужасъ въ непріятелеки тѣ редове. Той сполучилъ туй: Вейи тѣ бѣгали; излѣганы тѣ и нерѣшителны Фиденцы увлечны были и тѣ на бѣгъ отъ побѣдены тѣ Вейи — и Римляны тѣ одържали свѣтла побѣда.

Слѣдъ битва та, Фуффецій побързалъ да поздрави Тулла; царь тѣ Туллъ са престорилъ ласкъвъ и го поблагодарилъ. Но на друга та сутрена той свыкалъ въ събраніе и двѣ тѣ войски. Албанцы тѣ, съ любопытство, са натискали около Тулла; Римляны тѣ, по повелѣніе то на царя, были ображены и го окръжавали. „Римляны! казалъ Туллъ: вчера въ битва та видѣно помогнѣхъ намъ богове тѣ. Вый ещѣ незнайте, че ный смы были длѣжны да са біймы не съ едны тѣ ни непріятели, но и съ издадничество то на наши тѣ пріятели. Не помое повелѣніе отидохъ отъ насъ Албанцы тѣ: тамъ имало таенъ умысль да преминѣтъ къмъ непріятели тѣ. Но азъ не отдавамъ вина та на сичкія Албанскій отредъ — тѣ слѣдовахъ повелѣніе то на своя водачъ. Но мысль, никой нѣма вече да са наемне на таквазъ работа — азъ искамъ да покажъ на Фуффеція страшень примѣръ.“ Тосъ часъ ображены тѣ войны обыколили Фуффеція. Царь тѣ продѣлжавалъ: „Азъ са рѣшихъ да преведѣ въ Римъ сичкія Албанскій народъ, за да направѣ отъ два та града единъ, защото и два та народа са произлѣзли отъ единъ градъ.“ — Безорѣжны тѣ Албанцы, обыколѣны отъ обрѣжены тѣ Римляны, мълчали, а Туллъ казалъ тогази на Фуффеція: „ты на два ума си са колебалъ между Римляны тѣ и Албанцы тѣ, а споредъ туй и тѣло то ти трѣба да са раскѣсне на двѣ части.“ Той подалъ знакъ — и Фуффецій былъ раскѣснѣтъ отъ запрегнѣты коньѣ. Сички тѣ приѣтствующи си отвърнѣли погледа отъ ужасно то зрѣлище.

Между туй, конницы были вече проводены въ Алба, за да докарѣтъ жители тѣ въ Римъ. Послѣ са повди-